

(६) अथ वर्हिषास्तीर्यमाणाया वेदेरनुमन्त्रणे मन्त्रमाह ।
 “चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशाः । घृतप्रतीका वयुनानि वस्ते ।
 सा स्तीर्यमाणा महते सौभगाय ॥ ५ ॥ सा मे धुक्ष्व यजमानाय
 कामान् । शिवा च मे शग्मा चैधि । स्योना च मे सुषदा चैधि ।
 ऊर्जस्वती च मे पयस्वती चैधि । दूषमूर्जं मे पिन्वस्व । ब्रह्म-
 तेजो मे पिन्वस्व । चत्रमोजो मे पिन्वस्व । विशं पुष्टिं मे पि-
 न्वस्व । आयुरन्नाद्यं मे पिन्वस्व । प्रजां पशून् मे पिन्वस्व”
 इति ॥ ६ ॥ घृतप्रतीकेत्यन्तं पूर्ववत् व्याख्येयं तादृशी वेदिः
 ‘वयुनानि’ कमनीयानि वर्हिषि ‘वस्ते’ वस्त्रवदाच्छादयति,
 ‘सा’ तादृशी वेदिः, यजमानस्य ‘महते सौभगाय’, वर्हिषा
 ‘स्तीर्यमाणा’, वर्त्तते । हे वेदे सा त्वं ‘यजमानाय मे’, ‘का-
 मान्’, ‘धुक्ष्व’ सम्पादय । किञ्च ‘मे’ मदर्थं, ‘शिवा च’ शान्तो-
 पद्रवा च, ‘शग्मा’ सर्वकार्यशक्ता च, ‘एधि’ भव । तथा ‘स्योना
 च’ सुखहेतुश्च, ‘सुषदा च’ सुष्टु प्रवेशनयोग्या च, ‘एधि’ ।
 तथा ‘ऊर्जस्वती’ बलवती, ‘पयस्वती’ क्षीरादिमती, ‘चैधि’ ।
 तथा ‘दूषम्’ अन्नम्, ‘ऊर्जं’ दुग्धादिरसश्च, ‘मे’ मदर्थं,
 ‘पिन्वस्व’ वर्द्धय । ‘ब्रह्म’ अध्ययनादिसम्पत्तिं, ‘तेजः’ तन्नि-
 मित्तं कीर्त्तिश्च, ‘मे पिन्वस्व’ । तथा ‘चत्रं’ बलं, ‘आजः’
 कान्तिं, ‘मे’ मदर्थं, ‘पिन्वस्व’ । ‘विशं’ प्रजां, ‘शरीरपुष्टिं’,
 च ‘मे पिन्वस्व’ । अथवा ब्रह्मचत्रविशो वर्णत्रययुक्ताः प्रजाः ।
 ‘आयुः’ शतसंवत्सरोपेतं अन्नाद्यमन्नादनसामर्थ्यं, ‘प्रजां’ पुत्रा-
 दीन्, ‘पशून्’ गवादीन् ॥